

SPARKASSE ALLGÄU

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2016. április 14.(*)

„Elzeter döntéshozatal – A letelepedés szabadsága – EUMSZ 49. cikk – Tagállami szabályozás, amely a hitelintézetek számára azt a kötelezettséget írja elő, hogy közölniük kell az adóhatósággal az elhunyt ügyfelek vagyonára vonatkozó információkat az öröklési illeték beszedése céljából – E szabályozásnak a más tagállamban letelepedett, olyan fióktelepekre való alkalmazása, amelyek esetében a bankitok f?szabály szerint tiltja az ilyen közlést”

A C?522/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzeter döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2014. november 19?én érkezett, 2014. október 1?jei határozatával terjesztett elő az el?tte

a **Sparkasse Allgäu**

és

a **Finanzamt Kempten**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök, D. Šváby, J. Malenovský, M. Safjan és M. Vilaras (előadó) bírák,

f?tanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következ?k által előterjesztett észrevételeket:

- a Sparkasse Allgäu képviseletében W. R. Bub Rechtsanwalt,
- a Finanzamt Kempten képviseletében L. Bachmann, meghatalmazotti min?ségben,
- a német kormány képviseletében T. Henze és B. Beutler, meghatalmazotti min?ségben,
- a görög kormány képviseletében A. Dimitrakopoulou és A. Magrippi, meghatalmazotti min?ségben,
- a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti min?ségben,
- az Európai Bizottság képviseletében W. Mölls és M. Wasmeier, meghatalmazotti min?ségben,

a f?tanácsnok indítványának a 2015. november 26?i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en, meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 49. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Sparkasse Allgäu és a Finanzamt Kempten (kempteni adóhatóság) között annak tárgyában folyamatban lév? jogvita keretében terjesztették el?, hogy e hitelintézet megtagadta, hogy az Ausztriában letelepedett, nem önálló fióktelepe által vezetett, olyan számlákra vonatkozó információkat jelentsen be az említett hatóságnak, amelyeknek a haláluk id?pontjában Németországi adóillet?séggel rendelkező személyek a tulajdonosai.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2006/48/EK irányelv

3 A hitelintézetek tevékenységének megkezdésér?l és folytatásáról szóló, 2006. június 14?i 2000/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 177., 23. o.) 23. cikke a következ?képpen rendelkezik:

„A tagállamok gondoskodnak arról, hogy területükön az I. mellékletben felsorolt tevékenységeket a 25. cikk, a 26. cikk (1)–(3) bekezdése, a 28. cikk (1) és (2) bekezdése és a 29–37. cikk értelmében fióktelep létesítésével vagy szolgáltatásnyújtás útján, egy másik tagállam illetékes hatóságai által engedélyezett és felügyelt bármely hitelintézet folytathassa, feltéve, hogy ezekre a tevékenységekre az engedély kiterjed.”

4 A 2006/48 irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységek között szerepel többek között a „[b]etétek és más visszafizetend? pénzeszközök elfogadása”.

5 Az említett irányelv 31. cikke a következ?ket írja el?:

„A 29. és 30. cikk nem érinti a fogadó tagállamoknak azt a jogkörét, hogy megfelel? intézkedéseket hozzanak a területükön elkövetett, a közjó érdekében elfogadott jogszabályokba ütköző szabálytalanságok megakadályozása vagy büntetése érdekében. Ez magában foglalja annak lehet?ségét is, hogy a szabálysért? hitelintézeteket megakadályozzák abban, hogy bármilyen további ügyletet kezdeményezzenek a fogadó állam területén.”

A 2011/16/EU irányelv

6 A 2014. december 9?i 2014/107/EU tanácsi irányelvvel (HL L 359., 1. o.) módosított, az adózás területén történ? közigazgatási együttm?ködésr?l és a 77/799/EGK irányelv hatályon kívül helyezésér?l szóló, 2011. február 15?i 2011/16/EU tanácsi irányelv (HL L 64., 1. o.) (a továbbiakban: 2011/16 irányelv) 8. cikkének (3a) bekezdése a következ?képpen rendelkezik:

„Minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket ahhoz, hogy az Adatszolgáltatásra kötelezett pénzügyi intézményei megfeleljenek az I. és II. mellékletben foglalt adatszolgáltatási és átvilágítási szabályoknak, továbbá ahhoz, hogy az I. melléklet IX. szakaszával összhangban biztosítsák e szabályok tényleges alkalmazását és betartását.

Az I. és II. mellékletben foglalt, alkalmazandó adatszolgáltatási és átvilágítási szabályoknak

megfelelően minden tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága automatikus információcsere keretében, a (6) bekezdés b) pontjában megállapított határidőn belül az alábbi információkat szolgáltatja bármely más tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága számára a 2016. január 1-jével kezdődő adómegállapítási időszak tekintetében, az adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó számlákra vonatkozóan:

- a) minden egyes, Adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó Számlatulajdonos személy neve, lakcíme, Adóazonosító száma, magánszemélyek esetében születési helye és ideje, Számlatulajdonos Szervezetek esetében pedig, amennyiben a mellékletekkel összhangban elvégzett átvilágításkor kiderül, hogy az Ellenőrzést gyakorló egy vagy több személy Adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó személy, a Szervezet neve, címe és Adóazonosító száma(i), valamint minden egyes, Adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó személy neve, lakcíme, Adóazonosító száma, születési helye és ideje;
- b) számlaszám (számlaszám hiányában ezzel egyenértékű azonosító);
- c) az Adatszolgáltatásra kötelezett pénzügyi intézmény neve és azonosító száma (ha van);
- d) a számla egyenlege vagy értéke (Visszavásárlási értékkel rendelkező biztosítás vagy Járadékbiztosítási szerződés esetében beleértve a Készpénzegyenértéket vagy visszavásárlási értéket) a naptári év vagy az adatszolgáltatási időszak végén, illetve ha a számlát évközben vagy az időszak folyamán megszüntették, akkor a számla megszüntetését [helyesen: megszüntetésekor];

[...]"

7 A 2011/16 irányelv I. melléklete VIII. szakaszának D.1. pontja szerint az „adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó számla” kifejezés többek között az olyan pénzügyi számlát foglalja magában, amelyet valamely tagállam adatszolgáltatásra kötelezett pénzügyi intézménye vezet, és tulajdonosa egy vagy több adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó személy, feltéve, hogy a számlát az ugyanezen melléklet II–VII. szakaszában meghatározott átvilágítási eljárások során adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó számlának minősítették.

A német jog

8 Az öröklési és ajándékozási illetékről szóló törvény (Erbchaftsteuer und Schenkungsteuergesetz; a továbbiakban: ErbStG) 33. §-ának (1) bekezdése értelmében aki üzletszerűen foglalkozik idegen vagyon letéti kezelésével vagy kezelésével, annak írásban be kell jelentenie az öröklési illeték kezelésére illetékes adóhivatalnak azt az általa letéti kezelésben tartott vagyont és azokat a vele szembeni követeléseket, amelyek az örökhagyó halálakor annak vagyonához tartoztak.

Az osztrák jog

9 A bankrendszerrel szóló osztrák törvény (Bankwesengesetz; a továbbiakban: BWG) 9. §-ának (1) és (7) bekezdése értelmében a más tagállamban székhellyel rendelkező hitelintézet fióktelepei Ausztriában tevékenységet folytathatnak, de kötelesek betartani az osztrák jog bizonyos rendelkezéseit, köztük a BWG 38. §-át is.

10 A BGB 38. §-a a következőképpen rendelkezik:

(1) A hitelintézetek, azok üzlettársai, szerveik tagjai, alkalmazottaik, valamint a hitelintézetek javára eljáró egyéb személyek nem hozhatják nyilvánosságra vagy használhatják fel a kizárólag az ügyfelekkel fennálló üzleti kapcsolatok keretében vagy a 75. § (3) bekezdése alapján rájuk

bízott vagy részükre hozzáférhetővé tett titkokat [...] (banktitok). [...]

(2) A banktitok megőrzésére vonatkozó kötelezettség nem áll fenn:

[...]

5. ha az ügyfél kifejezetten és írásban hozzájárul a titok nyilvánosságra hozatalához;

[...]"

11 A BWG 101. §-a büntetőjogi szankciókat állapít meg a banktitok megsértésének esetére.

Az alapeljárás és az elzeteres döntéshozatalra elterjesztett kérdés

12 A Sparkasse Allgäu a 2006/48 irányelv értelmében vett hitelintézet, amely a német hatóságok által kibocsátott engedély alapján végzi tevékenységét. E hitelintézet többek között Ausztriában rendelkezik nem önálló fiókteleppel.

13 2008. szeptember 25-én a kempteni adóhivatal felszólította a Sparkasse Allgäut, hogy a 2001. január 1-jével kezdődő időszakra vonatkozóan közölje vele az ErbStg 33. §-a szerinti adatokat az osztrák fióktelepének azon ügyfelei vonatkozásában, akik a haláluk időpontjában Németországban tartózkodtak.

14 A Sparkasse Allgäu e határozattal szemben kifogással élt, amelyet elutasítottak, ahogyan az elsőfokon elterjesztett keresetét is. E körülmények között az alapeljárás felperese felülvizsgálati kérelmet terjesztett a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság) elé.

15 A kérdést elterjesztő bíróságban az a kérdés merült fel, hogy az ErbStG 33. §-ának (1) bekezdése annak ellenére korlátozza-e a letelepedés szabadságát, hogy az e rendelkezésben előírt bejelentési kötelezettség minden német hitelintézetre egyaránt vonatkozik. E kötelezettség ugyanis a német hitelintézeteket visszatartja attól, hogy Ausztriában fióktelep útján kereskedelmi tevékenységet folytassanak. Az említett bíróságban azonban azok a kérdések is felmerültek, hogy egyrészt a hitelintézet székhelye szerinti tagállam, azaz a Németországi Szövetségi Köztársaság jogszabályainak, és a fióktelep tagállama, azaz az Osztrák Köztársaság rendelkezéseinek kombinált hatása is a letelepedés szabadságának korlátozásához vezethet-e, és másrészt melyik tagállamnak kell betudni az ilyen korlátozást.

16 E háttér alapján a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és elzeteres döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e a letelepedés szabadságával (EUMSZ 49. cikk, korábban: EK 43. cikk) az olyan tagállami szabályozás, amely szerint egy belföldi székhelyű hitelintézetnek egy belföldi illetőségű örökhagyó halála esetén az örökhagyó azon vagyonát is be kell jelentenie az öröklési illeték kezelésére belföldön illetékes Finanzamt-nak (adóhatóság), amelyet a hitelintézet nem önálló fióktelepe valamely más tagállamban tart leveti részen vagy kezel, ha a másik tagállamban nem áll fenn hasonló bejelentési kötelezettség, és a hitelintézetek ott büntetőjogi szankció terhe mellett kötelesek megtartani a banktitkot?"

Az elzeteres döntéshozatalra elterjesztett kérdésről

17 A kérdést elterjesztő bíróság a kérdésével lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az e tagállamban székhellyel rendelkező hitelintézetek számára előírja azt, hogy a nemzeti

hatóságoknak jelentsék be a más tagállamban letelepedett, nem önálló fióktelepeikben letétbe helyezett vagy e fióktelepek által kezelt vagyont az e vagyonnak az elsőként említett tagállamban tartózkodó tulajdonosának a halála esetén, ha a másodikként említett tagállamban nem áll fenn hasonló bejelentési kötelezettség, és a hitelintézetek ott büntetőjogi szankció terhe mellett kötelesek megtartani a banktitkot.

18 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 49. cikk előírja a letelepedés szabadsága korlátozásainak megszüntetését. E rendelkezés értelmében e szabadság valamely tagállam állampolgára tekintetében magában foglalja a jogot gazdasági tevékenységnek a más tagállam területén, önálló vállalkozóként történő megkezdésére és folytatására, vállalkozások alapítására és irányítására, a letelepedés országának joga által a saját állampolgáira előírt feltételek szerint. A szabad letelepedés korlátainak eltörlése vonatkozik azokra a korlátozásokra is, amelyek képviselőnek, fióktelepnek vagy leányvállalatnak valamely tagállam más tagállamban letelepedett állampolgára által történő alapítására vonatkoznak (lásd többek között: Bizottság kontra Franciaország ítélet, 270/83, EU:C:1986:37, 13. pont; Royal Bank of Scotland ítélet, C-311/97, EU:C:1999:216, 22. pont; CLT-UFA ítélet, C-253/03, EU:C:2006:129, 13. pont).

19 Az EUMSZ 54. cikk második bekezdése értelmében a közjog hatálya alá tartozó jogi személyek a nonprofit szervezeteket kivéve szintén olyan társaságoknak minősülnek, amelyekre az EUMSZ 49. cikk alkalmazandó. A kérdést előterjesztő bíróság által rendelkezésre bocsátott információk szerint a Sparkasse Allgäu a közjog hatálya alá tartozó jogi személy, amely az EUMSZ 49. cikk hatálya alá tartozik.

20 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében, még ha az EUM-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseinek a szövege szerint azok célja a nemzeti bánásmódnak a fogadó tagállamban történő biztosítása is, azok egyaránt kizárják, hogy a származási tagállam megakadályozza az állampolgára vagy a joga szerint alapított társaság számára, hogy valamely másik tagállamban letelepedjen (Verder LabTec ítélet, C-657/13, EU:C:2015:331, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az ErbStG 33. §-ának (1) bekezdése értelmében, aki üzletszerűen foglalkozik idegen vagyon letéti kezelésével vagy kezelésével, annak írásban be kell jelentenie az öröklési illeték kezelésére illetékes adóhivatalnak azt az általa letéti kezelésben tartott vagyont, és azokat a vele szembeni követeléseket, amelyek az örökhagyó halálakor annak vagyonához tartoztak.

22 Meg kell állapítani, hogy e rendelkezés általános módon került megfogalmazásra, és nem alkalmaz különbségtételt aszerint, hogy az idegen vagyon letéti kezelésével vagy kezelésével kapcsolatos tevékenységeket, melyeket említ, hol gyakorolják. Következésképpen az alapügy felperese, amely a német jog alapján létrejött, Németországban székhellyel rendelkező jogi személy, az e rendelkezésben előírt kötelezettségek hatálya alá tartozik nem csak a Németországban található különböző képviselői és fióktelepei által vezetett számlákat illetően, hanem az Ausztriában letelepedett nem önálló fióktelepénél nyitott számlákat érintően is.

23 A kérdést előterjesztő bíróságban az a kérdés merült fel, hogy az Ausztriában fióktelepet létrehozó német hitelintézet tevékenysége nehezedik-e az információk továbbítására vonatkozó kötelezettség miatt, melyet az ErbStG 33. §-ának (1) bekezdése ír elő, valamint az arra vonatkozó kötelezettség miatt, hogy Ausztriában meg kell fizetni a BWG 38. §-ának (2) bekezdése és 101. §-a által védett banktitkot. E tekintetben az említett bíróság azt állítja, hogy ahhoz, hogy e két kötelezettségnek megfeleljen, az olyan hitelintézetnek, amely az alapügy felperesének a helyzetében van, a BWG 38. §-a (2) bekezdésének 5. pontja alapján az ügyfeleinek a hozzájárulását kell kérnie ahhoz, hogy a rájuk vonatkozó információkat a német hatóságoknak továbbítsák. Az ilyen hozzájárulás követelménye azzal a következménnyel járhat, hogy az ilyen

hitelintézet osztrák fióktelepének a potenciális ügyfeleit az osztrák bankok vagy a német bankok osztrák leányvállalatai felé orientálja, mivel ezek közül egyik sem rendelkezik hasonló kötelezettséggel az információk továbbítására.

24 Bár igaz, hogy nem zárható ki az, hogy az ErbStG 33. §-ának (1) bekezdése visszatartja a Németországban székhellyel rendelkező hitelintézeteket attól, hogy Ausztriában fióktelepet hozzanak létre, mivel e kötelezettség tiszteletben tartása hátrányos helyzetbe hozná őket önmagában amiatt, hogy ebben az esetben olyan kötelezettség terhelné őket, amely az utóbbi tagállamban székhellyel rendelkező hitelintézetekre nem terjed ki, ebből azonban nem vonható le az a következtetés, hogy e kötelezettség fennállása az EUMSZ 49. cikk értelmében a letelepedés szabadsága korlátozásának minősülhet.

25 A kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk alapján ugyanis meg kell állapítani, hogy az olyan körülmények között, mint amelyek az alapügy tárgyát képezik, azok a kedvezőtlen következmények, amelyek az ErbStG 33. §-ának (1) bekezdésében előírthoz hasonló kötelezettségből eredhetnek, abból származnak, hogy két tagállam párhuzamosan gyakorolja az egyrészt a bankoknak és más hitelintézeteknek az ügyfelek felé a bankitok tiszteletben tartását érintően fennálló kötelezettségeket érintő szabályozással, másrészt pedig az adóellenőrzéssel kapcsolatban fennálló hatáskörét (lásd ebben az értelemben: Kerckhaert és Morres ítélet, C-513/04, EU:C:2006:713, 20. pont; Columbus Container Services ítélet, C-298/05, EU:C:2007:754, 43. pont; CIBA ítélet, C-96/08, EU:C:2010:185, 25. pont).

26 Konkrétan a német jog szerint a bankitok tiszteletben tartása nem élvezhet előnyt az adóellenőrzések hatékonyságának a biztosítását érintő követelményhez képest, így az ErbStG 33. §-ának (1) bekezdése az általa említett körülmények tekintetében kötelezettséget vezet be az adóhatóságok részére való, az érintett számla tulajdonosának a hozzájárulása nélküli információtovábbítást érintően. Az osztrák jog ezzel szemben a BWG 38. §-ában ezzel ellentétesen dönt, és a bankitkot főszabály szerint mindenkiel szemben tiszteletben kell tartani, ideértve az adóhatóságokat is.

27 Igaz, hogy a két érintett tagállam között kötött kétoldalú megállapodás, ahogyan az uniós szinten elfogadott intézkedések, mint például a 2011/16 irányelv 8. cikkének (3a) bekezdésében előírt automatikus és kötelező információcsere is, biztosíthatják az adó területén a közigazgatási együttműködést, és ily módon az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló körülmények között elősegíthetik azt, hogy a német adóhatóságok megszerezzék az alapügy tárgyát képező intézkedése által érintett információkat.

28 A kérdést előterjesztő bíróság azonban közli, hogy bár létezik egy az adóval kapcsolatos információk cseréjét előíró megállapodás, amelyet a Németországi Szövetségi Köztársaság és az Osztrák Köztársaság kötött, és amely 2012. március 1-jén lépett hatályba, az csupán a 2011. január 1-jét követő pénzügyi évekre és adózási időszakokra alkalmazandó, mely éveket és időszakokat a kempteni adóhatóságnak a Sparkasse Allgäu-hoz intézett kérése nem érinti. Ugyanígy a 2011/16 irányelvet csupán az alapügy alapjául szolgáló tényállást követően fogadták el.

29 Meg kell tehát állapítani, hogy az uniós jognak az alapügy tárgyát képező tényállás időpontjában fennálló helyzete alapján, és az adóellenőrzések szükségleteire szolgáló információcsere tekintetében elfogadott mindenfajta harmonizációs intézkedés hiányában a tagállamok szabadon előírhattak a nemzeti hitelintézetek számára az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló kötelezettséget a külföldön tevékenykedő fióktelepeik vonatkozásában annak érdekében, hogy biztosítsák az adóellenőrzések hatékonyságát, feltéve, hogy az említett fióktelepeken belül végrehajtott ügyletek nem képezik hátrányosan megkülönböztető bánásmód tárgyát a hitelintézetek nemzeti fióktelepein belül végrehajtott ügyletekhez képest (lásd ebben az

értelemben: Columbus Container Services ítélet, C?298/05, EU:C:2007:754, 51. és 53. pont, és KBC Bank és Beleggen, Risicokapitaal, Beheer végzés, C?439/07 és C?499/07, EU:C:2009:339, 80. pont).

30 Márpedig, amint az a jelen ítélet 22. pontjában már megállapításra került, az ErbStG 33. §-ának (1) bekezdése a szövege szerint a Németországban székhellyel rendelkező hitelintézetekre alkalmazandó, mind a Németországban, mind a külföldön végrehajtott ügyleteik tekintetében.

31 Önmagában az, hogy az osztrák jog nem ír elő az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló bejelentési kötelezettséget, nem vezethet annak a kizárásához, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság megállapíthat ilyen kötelezettséget. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából ugyanis az következik, hogy a letelepedés szabadsága nem értelmezhető akképpen, hogy a tagállam köteles az adójogi szabályait, és különösen az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló bejelentési kötelezettséget valamely másik tagállam szabályai függvényében meghatározni annak a minden helyzetben történő biztosítása végett, hogy a nemzeti adójogi szabályozásokból származó valamennyi különbség megszűnjön (lásd ebben az értelemben: Columbus Container Services ítélet, C?298/05, EU:C:2007:754, 51. pont; National Grid Indus ítélet, C?371/10, EU:C:2011:785, 62. pont).

32 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az e tagállamban székhellyel rendelkező hitelintézetek számára előírja azt, hogy a nemzeti hatóságoknak jelentsék be a más tagállamban letelepedett, nem önálló fióktelepeikben letétbe helyezett vagy e fióktelepek által kezelt vagyont az e vagyonnak az elsőként említett tagállamban tartózkodó tulajdonosának a halála esetén, ha a másodikként említett tagállamban nem áll fenn hasonló bejelentési kötelezettség, és a hitelintézetek ott büntetőjogi szankció terhe mellett banktitkot kötelesek tartani.

A költségekről

33 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az e tagállamban székhellyel rendelkező hitelintézetek számára előírja azt, hogy a nemzeti hatóságoknak jelentsék be a más tagállamban letelepedett, nem önálló fióktelepeikben letétbe helyezett vagy e fióktelepek által kezelt vagyont az e vagyonnak az elsőként említett tagállamban tartózkodó tulajdonosának a halála esetén, ha a másodikként említett tagállamban nem áll fenn hasonló bejelentési kötelezettség, és a hitelintézetek ott büntetőjogi szankció terhe mellett kötelesek megtartani a banktitkot.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: német.